

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

ΗΤΟΙ

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΥΜΝΟΙ

ΑΔΟΜΕΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ ΤΩΝ
ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ, ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ, ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΣΤΑΥΡΩΣΙΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ

ΒΑΣ. Χ. ΜΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

Ζητεῖται-Καποῦ, ἀριθ. 1.

ΤΥΠ. ΤΕΡΛΙΞΙΔΟΥ ΚΑΙ ΜΙΧΑΗ

ΤΑ ΚΑΛΗΜΕΡΑ

(ΚΑΛΑΝΤΑ)

1. ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Καλὴν ἐσπέραν, ἄρχοντες, αὖ ἦναι ἐρισμός σας,
Χριστοῦ τὴν θείαν γεννήσιν νὰ πῶς τ' ἀρχοντικό σας.
Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει,
οἱ οὐρανοὶ ἀγαλλονται, χαίρει ἡ κτίσις ὅλη.
Ἐν τῷ σπηλαίῳ τίττεται, ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων,
ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν καὶ ποιητὴς τῶν ὅλων.
Πλῆθος ἀγγέλων ψάλλουσι τὸ Δόξα ἐν ὑψίστοις,
καὶ τοῦτο ἄξιόν ἐστιν ἡ τῶν ποιμένων πίστις.
Ἐκ τῆς Περσίας ἔρχονται τρεῖς μάγοι μετὰ δῶρα,
ἄστρον λαμπρὸν τοὺς ὁδηγεῖ χωρὶς νὰ λείψῃ δῶρα.
Φθάσαντες εἰς Ἱερουσαλὴμ μετὰ πόθον ἐρωτῶσι,
ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς νὰ πᾶν νὰ τὸν εὐρῶσι.
ὡς ἤκουτεν ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης,
ἦχε κ' ἔγεινε θηριώδης,
διὰ τὴν βασιλείαν,

Εἰς τὴν γεννήσιν τοῦ Χριστοῦ

3

μὴ τοῦ τὴν πάρῃ ὁ Χριστὸς καὶ χάσῃ τὴν ἀξίαν
Κράζει τοὺς μάγους κ' ἐρωτᾷ ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται.
—Εἰς Βηθλεὲμ ἤξεύρομεν, ὡς ἡ Γραφή διηγᾶται.
Τοὺς εἶπε νὰ ὑπάγωσι, καὶ ὅπου τὸν εὐρῶσι,
νὰ τότε προσκυνήσωσι, νὰ πᾶν νὰ τοῦ εἰπῶσι
ὅπως ὑπάγῃ καὶ αὐτὸς γὰρ νὰ τὸν προσκυνήσῃ,
μετὰ δόλον ὁ μισόθεος, γὰρ νὰ τὸν ἀρανίσῃ.
Βγαίνουν οἱ μάγοι, τρέχουσι καὶ τὸν ἄστέρα βλέπουσι
ὡς θεὸν κατέβαινε καὶ μετὰ χαρὰν προστρέχουσι.
Ἐν τῷ σπηλαίῳ ἔρχονται, εἰσέρχονται τὴν Θεοτοκόν.
κ' ἐβάστα, ἑτάς ἀγκάλας τῆς τῶν ἁγίων τῆς Τόκον.
Τονατιστοὶ τὸν προσκυνοῦσι καὶ δῶρα τοῦ χαρίζουσι.
σύνναν, χρυτὸν καὶ λίθον. Θεὸν τὸν εὐρημίζουσι.
τὴν σμύρναν μὲν ὡς ἄνθρωπον, χρυσὸν ὡς βασιλέα
τὸν λίθον δὲ ὡς Θεὸν ἑσθλὴν τὴν ἀτμοσφαῖρα.
Ἀφοῦ τὸν ἐπροσκύνησαν, εὐθὺς πάλιν μισοῦσι,
καὶ τὸν Ἡρώδην μελετοῦν νὰ πάγουν γὰρ νὰ εὐρουν.
Πλὴν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ ἐγαίνει, τοὺς ἐμποδίζει,
ἄλλην ὁδὸν νὰ πορευθοῦν αὐτὸς τοὺς διορίζει.
Καὶ πάλιν ἄλλος ἄγγελος τὸν Ἰωσήφ προσταίνει
εἰς Αἴγυπτον νὰ πορευθῇ, κ' ἐκεῖ νὰ ἡσυχάζῃ,
νὰ πάρῃ καὶ τὴν Μαριάμ ὁμοῦ μετὰ τὸν υἱὸν τῆς,
ὅτ' ὁ Ἡρώδης τὸν ζητεῖ τὸν τὸκον τὸν δειλὸν τῆς
Μὴ βλέπων δὲ ὁ βασιλεὺς τοὺς μάγους νὰ γυρίσουν.
εἰς Βηθλεὲμ ἐπρόσταξε παῖδι νὰ μὴν ἀφήσουν.
ὅσα παῖδιά εὐρῶσι δύο χρονῶν καὶ κατω,
ὅλα νὰ τὰ περάτωσιν εὐθὺς ἀπὸ τὰ σπαθιάτων.

Εἰς τὸν γεννηθῆναι τοῦ Χριστοῦ

Χιλιάδες δεκά τέσσαρες σπάζουν σὲ μίαν ἡμέρα,
 θρήνον, κλαυθρὸν καὶ ὀδυρμὸν εἶχε καθε μῆτέρα.
 Ἰδοὺ ὁποῦ σὰς εἶπαμεν ὅλην τὴν οὐνοφάν.
 τοῦ Ἰησοῦ μὰς τοῦ Χριστοῦ γεννηθῆναι τὴν ἁγίαν.
 Καὶ σὰς κολονυχτίζομεν, πέσετε καὶ κληθήτε,
 ὀλίγον ὕπνον πάρετε καὶ εὐθὺς νὰ σηκωθῆτε,
 καὶ βάλετε τὰ ρούχα σας, εὐμορρα ἐνδυθῆτε,
 ὡς τὴν ἐκκλησίαν τρέξατε, μὲ προθυμίαν, μπήτε,
 ν' ἀκούσετε μὲ προσοχὴν ὅλην τὴν οὐνοφάν,
 καὶ μὲ πολλὴν εὐλάβειαν τὴν θεῖαν λειτουργίαν.
 Κ' εἰπεῖτα εἰς ἡμᾶς γυρίσατε εἰς τὸ ἀρχοντικὸν σὰς,
 εὐθὺς τράπεζι στρώσατε, βάλετε τὸ φαγητόν σας,
 καὶ τὸν σταυρὸν ἀρὰ καίμετε, ἀνέβητε ὡς προθυμήτε.
 Δότε καὶ κληκάνους καὶ ὄψους, ὅστις νὰ ὑστερήται,
 δότε καὶ ἡμᾶς τὸν κόπον μὰς, ὅ,τ' εἶναι ὀρισμὸς σας—
 καὶ ὁ Χριστὸς μὰς πάντοτε νὰ ᾖ βοηθὸς σας.
 Χρόνους πολλοὺς νὰ χαίρεσθε πάντα εὐτυχισμένοι,
 σωματικά καὶ ψυχικά νὰ ᾖ πλουτισμένοι!

Καὶ εἰς ἔτη πολλά!

2 ΟΜΟΙΟΝ ΤΩΝ ΧΩΡΙΚΩΝ

Χριστοῦ γεννα, πρωτόγεννα, πρῶτ' ἑορτὴ τοῦ χρόνου,
 γὰ βγῆτε, δότε, μάθετε ποῦ ὁ Χριστὸς γεννάται.
 Γεννάτε καὶ ἀνατρέφεται μὲ μέλι καὶ μὲ γάλα,
 Τὸ μέλι τρώγουν ἀρχόντες, τὸ γάλα οἱ ἀρεντάδες,

Ἀνοιχτε τὰ κουτάκια σας τὰ κατὰ τοῦ ἡμεῖς
 καὶ δότε μὰς τὸν κόπον μὰς ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ πετυχησῶμεν
 ἂν ᾖ ἀπὸ τοῦ πλούτου, φλωρίαν τὴν ταπεινότητα
 ἂν ᾖ ἀπὸ τοῦ δευτέρου, ταλλήρα καὶ δραχμὰς
 καὶ ἂν ᾖ ἀπὸ τοῦ παμπτωχοῦ, ἐκ τῆς εὐχῆς
 Καὶ σὰς καλονυχτίζομεν, πέσετε καὶ μπήτε,
 ὀλίγον ὕπνον πάρετε, πάλιν νὰ σηκωθῆτε
 ὡς τὴν ἐκκλησίαν τρέξατε μὲ ὅλην τὴν προθυμίαν
 καὶ τοῦ Θεοῦ ν' ἀκούσετε τὴν θεῖαν λειτουργίαν

Καὶ εἰς ἔτη πολλά

3. Εἰς τὴν περιτομὴν τοῦ Χριστοῦ

Πάλιν ἀκούσατ' ἀρχονταί, πάλιν νὰ σὰς εἰπῶμεν
 ὅτι καὶ αὐριον ἐστὶν ἀνάγκη νὰ χαρῶμεν
 καὶ νὰ πανηγυρίσωμεν περιτομὴν Κυρίου,
 καὶ ἑορτὴν τοῦ μακρὸς μεγάλου Βασιλείου.
 Κάμνω λοιπὸν ἀρχὴν καλὴν ἐπαίνους νὰ συνθῶ,
 τὸν ἅγιον Βασιλεῖον διὰ νὰ ἐπαινέσω,
 νὰ σὰς εἰπῶ τὰ θαύματα ποῦ ἔδειξεν ἀπὸ τοῦ
 μὲ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν, περὶ ἧτο βοηθὸς τοῦ
 παρὰ Θεοῦ ὁ θαυμαστός ἦτο πέφωτισμένος,
 μὲ καθε ἄλλην ἀρετὴν μικρὸς μαθητευμένος.
 σπουδὴν γραμμάτων ἀπειρον σοφίαν πλουτισμένος
 παρ' ὅλων ἐθαυμάζετο, ποῦ ἦτο διδαγμένος
 Τῆς Καισαρείας γέννημα, βλαστὸς Καππαδοκίας,

αἱ ποιητῆς καὶ ὀδρυτῆς τῆς θείας λειτουργίας.
 Ἦχε καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχιερωσύνης,
 ἄνδρς τῶν ἔργων τῶν κακῶν, φίλος τῆς σωφροσύνης.
 Ἄκρος ἐχθρὸς αἰρετικῶν, προστάτης Ὁρθοδόξων,
 Διώκτης τῶν Ἀρεσκῶν ὁμοῦ καὶ κακοδόξων,
 Ἀρχιερεῖς τὸν σέβονται, παπᾶδες τὸν τιμοῦνε,
 οἱ ἄρχοντες καὶ ὁ λαὸς σκύπτουν τὸν προσκυνοῦνε.
 Τὶ νὰ πολυλογῶ λαπὸν τὰ προτερήματά του;
 Ὅλοι κοινῶς τὰ ξεῖρετε τὰ κατορθώματά του,
 Δίδομεν ὁμῶς εἶδον εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν,
 ν' ἀκούσετε μὲ προσηχὴν καὶ ἄλλην ὑμνωδίαν.
 Αὖριον εἶν' περιτομὴ καὶ ὑμνεῖ ἡ Ἐκκλησία,
 καὶ προσκαλεῖσθε, ἔρχοντες, γέροντες καὶ παιδία.
 Ὅς δρᾶμωμεν ὅλο λοιπὸν μ' εὐλάβεια καὶ τάξι,
 τὰ φοβερά μυστήρια μέλλει νὰ μᾶς διδάξῃ.
 Ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, Κύριος καὶ Θεὸς μᾶς.
 Καὶ ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν αὐτὸν νὰ τελειώσῃ,
 τὸν νόμον τὸν Μωσαϊκὸν πανσόφως νὰ πληρώσῃ.
 Ἰδοὺ ὅπου σᾶς εἶπαμεν μ' ὅλην τὴν προθυμίαν
 τὸν ἅγιον Βασίλειον, Περιτομὴν τὴν θείαν.
 Καὶ σᾶς καλονυχτίζομεν, πέσετε κοιμηθῆτε,
 εὐχαριστήσατε καὶ ἡμᾶς καθόσον ἡμπορεῖτε.
 Καὶ μὴ λυπασθε, ἄρχοντες βενετικά φλωρία
 Ἰσπανικά καὶ γαλλικά ἐτιεῖν φυλαργυρία.
 ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεθα εἰς τὴν προαιρεσίαν σας
 γνωρίζοντες τὴν γνώμην σας ὁμοῦ καὶ θέλησίν σας.

Καὶ εἰς ἔτη πολλὰ

4. Εἰς τὸν ἅγιον Βασίλειον

Ἀρχιμηνιὰ καὶ ἄρχηχρονιὰ καὶ ἄρχῃ καλὸς μᾶς χρόνος.
 Ὁ ἅγιος Βασίλειος ἔρχεται ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
 Βαστᾶ εἰκόνα καὶ χαρτί, χαρτί καὶ καλαμάρι
 Τὸ καλαμάρι ἔγραφε καὶ τὸ χαρτί ἔμιλουσε.
 — Βασίλει ὁθὲν ἔρχεσαι καὶ ὁθὲν καταβαίνεις;
 — Ἀπὸ τῆς μάνας μ' ἔρχομαι καὶ στὸ σχολεῖο ὑπάγω
 — Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιῇς κάτσε νὰ τραγουδήσῃς
 — Ἐγὼ γράμματα ἔμαθα, τραγουδιὰ δὲν ἤξεύρω.
 — Ἀπὸ καὶ ξεύρεις γράμματα πὲς μᾶς τὴν ἀλφαβῆτα
 Καὶ στὸ ραβδί τ' ἀκούμπησε νὰ πῇ τὴν ἀλφαβῆτα
 Καὶ τὸ ραβδί ἦτον ξερό, χλωρὰ βλαστάρια βγάζει
 Καὶ ἐπάνω στὰ βλαστάρια τοῦ πουλάκιου κελαδοῦσαν,
 Καὶ κάτω σταῖς ριζίσαις τῶν βρύσαις ἐκυματοῦσαν,
 Καὶ πᾶν ἡ πέρικες νὰ πιῶν μαζὺ μὲ τὰ πουλάκια
 Μὲ ὅλα τὰ πετούμενα καὶ τὰ περιστεράκια.
 Πέρνουν νερὸ ἐπὶ νύχτα τῶν καὶ μύσχο ἐπὶ πτερὰ τῶν
 Ραίνουν καὶ τὸν ἀφέντη μᾶς τὸν πολυχρονεμένον.
 Ἐσένα πρέπει ἀφέντη μου σταῖς λίραις νὰ καθίλῃς
 μὲ τῶνα χέρι νὰ μετράς μὲ τᾶλλο νὰ δανείλῃς.
 Καὶ πάλιν ξανά πρέπει σου καράβι νάρματώσης
 καὶ τὰ σχοινιά τοῦ καραβιοῦ νὰ τὰ μάλαματώσης.
 καὶ πάλιν ξανά πρέπει σου, καρέκλα ἀσημένια
 γιὰ νὰ κουμβᾶς τὴν μέση σου τὴν μαργαριταρένια
 καὶ πάλιν ξανά πρέπει σου, κορῶνα στὸ κεφάλι
 διὰ νὰ σὲ τιμήσουνε μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.

ἀφέντη μου ἀφέντη μου ἀφέντη φημισμένη
στὴν Πόλιν καὶ εἰς τὴν Φρανγκία ὅλην ἐξάκουσμένη
ἀφέντη μου εὐγενικῇ πῶχαις μεγάλη χάρι
καὶ ὅλοι σὲ δοξάζουσι ὅταν τὸ λαμπρὸ φεγγάρι.

Πολλὰ παμέ τ' ἀφέντη μας ἄς ποῦμε τῆς κυρᾶς μας
κυρὰ 'φυλὴ κυρὰ λιγνὴ κυρὰ γαϊτανοσφύδα
πῶχαις σὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρι σήθη
καὶ τοῦ κοράνου τὸ πτερὸ ἔχεις καμαροσφύδι
κυρὰ διαμαντοτράχηλη κορῶνα φορεμένη
εἰς βασιλέως θάλαμον σέχουν ζωγραφισμένη
ὅταν σειθῆς καὶ λυγισθῆς καὶ πᾶς στήν 'Εκκλησίαν
σὺ εἶσαι ἡ γαρουφαλιά καὶ ἄλλαις τὰ κλωνία.

'Εδῶ ποῦ τραγουδήσαμε πέτρα νὰ μὴ ραγίσῃ
κι' ὁ οἰκοκύριος τοῦ σπιτιοῦ πολλὰ χρόνια νὰ ζήτῃ.
Τώρα καλονυχτίζατε, πέσετε κοιμηθῆτε,
φιλοδώρησατε ἡμᾶς καθόσον εἰμπορέτε,
ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεθα εἰς τὴν προαίρεσίν σας
γνωρίζοντες τὴν γλώμην σας ὅμοι καὶ θέλησίν σας
ἐπίσης καὶ τὸν σπιουργὸν ποσὺς μὴ τὸν ξεχνᾶτε
νὰ τὸν εὐχαριστήσητε μὲ ὅτι ἀγαπᾶτε.

Καὶ εἰς ἔτη πολλά

15. ΟΜΟΙΟΝ ΝΗΣΙΩΤΗΕΩΝ (Καλλιδάμ)

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά—φυλὴ μετ' ἀρχιφρονιά
Κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος—ἔστω καὶ ἀρχιφρόνος
'Αγιος Βασίλειος ἔρχεται—

ἀπὸ τὴν Καισαρεία—σ' εἶσαι ἀρχόντισσα κυρία,
βασιτῶ εἰκόνα καὶ χαρτί—χαροκάντιο ζυμωτή,
χαρτί καὶ καλχάρι—διὲς κ' ἐμὲ τὸ παλληκάρι.
Τὸ καλαμάρι ἔγραφε—'Η μοῖρά μου τί μου γράφει
καὶ τὸ χαρτί ὠμίλει—ἄσπρε μου χρυτὲ μου κρίνε
Βασίλῃ πόθεν ἔρχεσαι—γὰρ δὲ μὲ καταδέχεσαι
Καὶ πόθεν καταβαίνεις—καὶ δὲν μᾶς συντυχαίεις;
'Απὸ τῆς μάνης μ' ἔρχομαι—'Εγὼ σὲ καταδεχομαι
καὶ στὸ σχολεῖό μου πάγω—μὰ πὲς μου τί νὰ ἀμω
Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιῇς—'Αν μ' ἀγαπᾶς νὰ μοῦ τὸ
κάτσε νὰ τραγουδήσης—νὰ μὲ καλοκαρδίσης. [πῆς

Καὶ εἰς ἔτη πολλά.

6. 'Η ΒΑΠΤΙΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Καλὴν ἡμέρα πάντες, ὦ ἀδελφοί
ἀκούσατε τὴν σήμερον ἑορτὴν
αὐτάτε τὴν σήμερον χαρὰν
καὶ τὴν ἑορτὴν τὴν δεσποτικὴν.
Σήμερον τὰ Φῶτα καὶ οἱ φωτισμοί
καὶ χαρὰς μεγάλης καὶ ἀγίασμοί
'Η Χάρις σήμερον ἔρχεται
καὶ ὁ κόσμος ὅλος φωτίζεται
σήμερον τὰ ἄστρα φωτίζονται
κι' ὅλα τὰ γερὰ ἀγιάζονται
σήμερον τὰ φῶτα καὶ ὁ φωτισμός
καὶ τοῦ 'Ιησοῦ μὲς ὁ βαπτισμός.

σύμερον βαπτίζεται ὁ Χριστὸς
 εἰς πὸν Ἰορδάνην τὸν ποταμὸν·
 καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐζήτησε,
 καὶ τὸν βαπτισμὸν τοῦ ἐκήριξε·
 ὦ Ἰωάννη Πρόδρομε, σὲ ζητῶ.
 ὅτι ἀπὸ σέ θὲ νὰ βαπτισθῶ.
 Καὶ ὁ Ἰωάννης τοῦ ἔλεγε,
 καὶ ὅλον τὸ σῶμά του ἔτρεμέ·
 — Πῶς νὰ σὲ βαπτίσω. ὦ Ἰησοῦ,
 ὅπου ἐγεννήθην ἐγὼ ἐκ Σαδ.
 Πῶς τολμῶ νὰ βάλω τὴν χεῖρά μου
 εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν Σωτῆρά μου;
 Πῶς τολμῶ ν' ἀγγίξω εἰς κορυφὴν.
 εἰς τοῦ Ἰησοῦ μᾶς τὴν κεφαλὴν;
 — Πρόδρομον λέγω σε,
 καὶ τὸν βαπτιζμὸν μου γυρεύω σε—
 Ἡ θάλασσα ἔφυγε
 καὶ ὁ Ἰορδάνης εἰς δύο ἐχώρισε.
 Καὶ ὁ Ἰωάννης ὀφείθηκε,
 ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν ποῦ ἐγδύθηκε·
 καὶ ἔμεινεν εἰς δύο ὁ ποταμός,
 ὥς νὰ τελειώσῃ ὁ βαπτισμός.
 Καὶ φωνὴ ἤκούσθη ἐκ τοῦ Πατρός·
 Οὗτος εἶν' ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός.
 Βλέπω τοὺς ἀγγέλους νὰ ψάλλωσι,
 καὶ τὸ Ἀλληλοῦια νὰ κράζωσι
 τὸ δὲ ἅγιον Πνεῦμα κατέβηκε,

καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐκάθησε.
 Διὰ τοῦτο πάντες, ὦ ἀδελφοί,
 ἀκούσατε τὴν σήμερον τὴν χαρὰν
 καὶ τὴν ἐορτὴν τὴν δεσποτικὴν·
 Δότε τῶν πτωχῶν τὸ μνημόσυνον,
 κ' εἰς τὸν Ἰησοῦν πανευφρόσυνον·
 τότε ὁ Ἰησοῦς μᾶς χαίρεται
 κ' εἰς τὸν παράδεισον μᾶς δέχεται.

Καὶ εἰς ἔτη πολλά!

7. Ἡ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

Σήμερον ἔρχετ' ὁ Χριστός,
 ὁ ἐπουράνιος Θεός,
 ἐν πόλει Βηθανίᾳ.
 μὲ κλάδους, μὲ βαίᾳ.
 Ἐβγάτε, παρακαλοῦμεν,
 διὰ νὰ σᾶς διηγηθούμεν.
 διὰ νὰ μάθετε τί ᾔγειν
 σήμερον ἔς τὴν Παλαιστίνην
 εἰς τὴν πόλιν Βηθανίαν
 Μάρθα κλαίει καὶ Μαρία,
 Λάζαρρον τὸν ἀδελφὸν τους
 τὸν γλυκὺν καὶ καρδιακὸν τους·
 τὸν μυρολογοῦν καὶ λέγουν,
 τὸν μυρολογοῦν καὶ κλαίουν.
 Τρεῖς ἡμέρας τὸν θρηνοῦσαν

καὶ τὸν ἐμυρολογοῦσαν.

Τὴν ἡμέραν τὴν τετάρτην
κίνησ' ὁ Χριστὸς γὰρ ν' ἀρτή.
καὶ ἐβγήκε καὶ ἡ Μαρία
ἐξω ἀπὸ τὴν Βηθανίαν,
καὶ ἐμπρός τοῦ γονυκλίνει
καὶ τοὺς πόδας τοῦ σιλεῖ.

— Ἀ νῆδω ἦσο Χριστέ μου
δὲν ἀπέθνησκειν ὁ ἀδελφός μου
μὰ καὶ τὰρα ᾗ πὺ πιστεύω
καὶ καλῶτα ἤξεύρω

ὅτι δύνασ' ἂν θελήσῃς
καὶ νεκροὺς νὰ ἀναστήσῃς.

Λέγει.— Πιστεύε Μαρία
ἀγῶμεν εἰς τὰ μνημεῖα.

Καὶ πάραυτα ἀνήλθανε
τὸν τάφον τοῦ ἐδείξαν.

Τότε ὁ Χριστὸς δακρύζει
καὶ τὸν Ἄδην φοβερίζει.

Ἄδῃ Τάρταρο καὶ Χάρο
Λάζαρον θε νὰ σὲ πάρω

Δεθρο ἐξω Λά, ἀρέ μου
φίλε καὶ ἀγαπητέ μου,

Καὶ παρευθὺς ἀπὸ τὸν Ἄδῃ
ὦ ἐξαίσιον σημάδι!

Λάζαρος ἀπὲς οὐρώη
ἀνεστήθη καὶ τὸν Χριστὸν

ζωντανός, σαβανωμένος
καὶ μὲ τὸ κερί, ζωτιμένος.

Τάτ' ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία,
τότε ἐλ' ἡ Βηθανία.

Μαθηταὶ καὶ Ἀποστόλοι
τάτε εὐρεθήκαν ὅλοι.

Δόξα τῷ Θεῷ φωνάζουν,
καὶ τὸν Λάζαρον ξετάζουν.

— Λάζαρε, εἰπέ μας τί εἶδες
Εἰς τὸν Ἄδην ποῦ ἐπήγες.

— Εἶδα πρῶτους εἶδα, φόβους,
εἶδα βάσανα καὶ πόνους.

Δάτε, μευ νερό, λιγάκι
γὰ ξεπλύνω τὰ σαρκάκι.

τῆς καρδίας πῶν χειλέων
καὶ μὴ μ' ἐρωτᾷτε πλέον.

Τοῦ χρόνου πάλι, νάλλωμεν
μ' ὕγριαν νὰ σᾶς βροῦμεν,

ς τοὺς οἴκους σας χαρούμενοι
καὶ ὅλοι νὰ τραγουδοῦμεν.

Καὶ εἰς ἔτη πολλὰ
ὡς ἐπὶ τὸν οὐρανὸν ἔσται.

8. ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ἡμέρον μακρὸς οὐρανός, σήμερον μαυρὴ μέρα,
ἡμέρον ὅλοι θλίβονται καὶ τὰ βέδνα λοποῦνται.
Κύριος ἠθέλησε νὰ ἐμπῇ σὲ περιβόλι,

νά λάβῃ δεῖπνον μυστικὸν γιὰ νὰ τὸν λάβουν ὅλοι.
 Κ' ἡ Παναγιά ἡ Δέσποινα καθῶταν μοναχὴ τῆς,
 τὰς προσευχὰς τῆς ἔκαμε γιὰ τὸν μονογενῆ τῆς,
 φωνὴ ἐξῆλθ' ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἀπ' Ἀρχαγγέλου στόμα·
 Σώνουν. κυρά μ', ἡ προσευχαίς, σώνουν καὶ ἡ μετάνοια
 καὶ τὸν Υἱὸν σου πιάσανε καὶ εἰς τὸν χαλκιᾶ τὸν πᾶν
 'ς ἂν κλέφτῃ τὸν ἐπιάσανε ἄ' ὥς ἂν φονῇ τὸν πᾶν
 κ' εἰς τοῦ Πιλάτου τὰς αὐλὰς ἐκεῖ τὸν ταρannᾶνε.

— Χαλκιᾶ, χαλκιᾶ φτιάσε καρριά, φτιάσε τρία περόνια·

Κ' ἐκεῖνος ὁ παράνομος βαρεῖ καὶ φκιάνει πέντε

— Σὺ, Φαραεῖ, ποῦ τᾶφκιασες, πρέπει νὰ μᾶς διδάξῃς.

— Βάλτε τὰ δυὸ 'ς τὰ χέρια του καὶ τέλλα δυὸ 'ς τὰ πόδια

τὸ πέμτο τὸ φαρμακερὸ βάλτε το 'ς τὴν καρδιά του.

νὰ τρέξῃ αἷμα καὶ νερό, νὰ λιγωθῇ ἡ καρδιά του,

Καὶ ἡ Παναγιά 'ς ἂν τ' ἄκουσε ἔπεσε καὶ 'λιγώθη.

Σταμνὶ νερὸ τῆς ρίξανε, τρία κανάτια μύσχο

καὶ τρία μὲ ρεδόσταμο γιὰ ν' ἄρῃ ὁ λογισμὸς τῆς,

Καὶ 'ς ἂν τῆς ἦλθε ὁ λογισμὸς καὶ 'ς ἂν τῆς ἦλθ' ὁ

[νοῦς τῆς.

Ζητεῖ μαχαίρι νὰ σφαγῇ, φωτιά νὰ πᾶ νὰ πέσῃ,

Ζητεῖ κρημὸν νὰ κρημυνισθῇ γιὰ τὸν μονογενῆ τῆς.

— Λάβε, κυρά μ', ὑπομονή, λάβε, κυρά μ', ἀνέσι.

Καὶ πῶς νὰ λάβω ὑπομονή καὶ πῶς νὰ λάβω ἀνέση;

ποῦ ἔνα Υἱὸν μονογενῆ, κ' ἐκεῖνον σταυρωμένον.

Κ' ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαγδαληνὴ καὶ τοῦ Λαζάρου ἡ μάννα,

καὶ τοῦ Ἰακώβ ἡ ἀδελφὴ ἡ τέσσαρες ἀντάμα,

ἐπιασαν τὸ στρατὶ-στρατὶ, στρατὶ τὸ μονοπάτι.

Τὸ μονοπάτι ταῖς ἐβγαλε μὲς τοῦ ληστοῦ τὴν πόρτα.

Ἀνοιξε, πόρτα τοῦ ληστοῦ καὶ πόρτα τοῦ Πιλάτου.

Κ' ἡ πόρτα ἀπὸ τὸν φόβον τῆς ἀνοίγει μοναχὴ τῆς.

Γηρᾶ δεξιᾶ, τηρᾶ ζερβά, κἀνένα δὲν γνωρίζει.

Γηρᾶ καὶ δεξιώτατα, βλέπει τὸν Ἰωάννη.

— Ἀγίε Ἰωάννη Πρόδρομε καὶ βαπτιστὰ τοῦ Υἱοῦ μου,

εἶδες τὸν Υἱόκα μου καὶ τὸν διδάσκαλόν σου;

— Δὲν ἔχω γλῶσσα νὰ σοῦ 'πῶ, γλῶσσα νὰ σ' ὁμιλήσω,

ἐν ἔχω χέρι πάλαμο διὰ νὰ σοῦ τὸν δείξω.

βλέπεις ἐκεῖνον τὸν γυμνόν, τὸν παραπενομένον,

ποῦ φορεῖ 'ποκάμισον 'ς τὸ αἷμα βουτηγμένον,

ποῦ φορεῖ 'ς τὴν κεφαλὴν ἀκάνθινον στεφάνι;

Εἰκεῖνος εἶν' ὁ Υἱόκας σου καὶ ὁ διδάσκαλός μου,

εἰ ἡ Παναγιά πλησιάσε, γλυκὰ τὸν ἐρωτοῦσε,

— Δὲν μοῦ μιλάς, παιδάκι μου δὲν μοῦ μιλάς, παιδί μου;

— Τὶ νὰ σοῦ 'πῶ, μανούλα μου, ποῦ διάφορον δὲν ἔχεις;

Μόνον τὸ μέγα Σάββατον κοντὰ τὸ μεσημέρι,

οὗ θὰ λαλήσῃ ὁ πετεινός, σημαίνουν ἡ καμπάναις.

σημάνῃ ὁ Θεὸς σημάνῃ ἡ γῆ, σημαίνουν τὰ οὐράνια,

σημάνῃ κ' ἡ μεγάλ' Ἐκκλησιὰ μὲ τρεῖς χρυσαῖς

[καμπάναις.

Οποῖος τ' ἀκούει σφύζεται, καὶ ὁποῖος τὸ λέγει ἀγιάζει,

καὶ ὁποῖος τὸ καλοπουγγρασθῇ παράδεισον θὰ λάβῃ,

παράδεισον καὶ λίθον ἀπὸ τὸν ἅγιον Τάρον.

Καὶ εἰς ἔτη πολλά!

ΤΕΛΟΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΒΑΣ. Χ. ΚΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΙΝΤΑΝ-ΚΑΠΟΥ No 1